

225

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 sierpnia 1972 r.

w sprawie bankowych rachunków dewizowych w złotych dla osób fizycznych krajowców dewizowych.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) oraz § 14 ust. 2 pkt 2 uchwały nr 125 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie odsetek od kredytów udzielanych przez banki oraz od środków pieniężnych na rachunkach bankowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 238) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się Bankowi Polska Kasa Opieki S. A. na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych krajowców dewizowych rachunków dewizowych w złotych.

2. Otwarcie rachunku następuje przy wpłacie kwoty co najmniej 500 zł.

§ 2. 1. Rachunki dewizowe w złotych mogą być — bez osobnego zezwolenia dewizowego — zasilane:

- 1) kwotami w złotych z realizacji przekazów bankowych i pocztowych, czeków i akredytyw pieniężnych oraz pieniędzy zagranicznych, opiewających na waluty następujących państw: Ludowej Republiki Albanii, Ludowej Republiki Bułgarii, Chińskiej Republiki Ludowej, Czeskosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Republiki Kuby, Mongolskiej Republiki Ludowej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Socjalistycznej Republiki Rumunii, Węgierskiej Republiki Ludowej, Demokratycznej Republiki Wietnamu i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,
- 2) kwotami w złotych stanowiącymi równowartość przelewów z bankowych rachunków walutowych, w tym również z rachunku walutowego Stowarzyszenia Autorów „Zaiks”
— bez względu na tytuł, z którego zagraniczne środki płatnicze (pkt 1 i 2) pochodzą,
- 3) kwotami w złotych z nie wykorzystanych czeków opiewających na złote, nabytych na pokrycie kosztów podróży i pobytu w państwach wymienionych w pkt 1.

2. Na rachunki te mogą być przyjmowane również przelewy kwot z takich samych rachunków.

§ 3. Odsetki od kwot na rachunkach dewizowych w złotych wynoszą 3% w stosunku rocznym.

§ 4. 1. Dysponowanie w złotych w kraju sumami znajdującymi się na rachunkach dewizowych w złotych przez posiadacza rachunku na rzecz krajowców dewizowych i cudzoziemców dewizowych z państw wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1, a także dokonywanie z tych rachunków wypłat na dowolne cele do tych państw w ich walutach, jak również zawieranie umów stanowiących tytuł tych wypłat nie wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

2. Kwoty wypłacone z dewizowego rachunku w złotych posiadaczowi rachunku albo wskazanym przez niego krajowcom dewizowym w pieniądzach lub w czekach opiewających na złote albo na waluty państw wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 na koszty podróży i pobytu w tych państwach mogą być wywiezione za granicę na podstawie zaświadczenia banku dokonującego wypłaty. Wywóz na tej podstawie pieniędzy polskich oraz pieniędzy w walucie państw, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, może nastąpić tylko w granicach kwot dozwolonych do wywozu osobnymi przepisami.

§ 5. W razie przejścia kwoty salda na rachunku dewizowym w złotych w drodze spadku lub zapisu na krajowca dewizowego może on dysponować tą kwotą na warunkach przewidzianych w § 4 po przedstawieniu zaświadczenia wydziału finansowego właściwej rady narodowej o opłaceniu podatku od nabycia praw majątkowych lub że podatek taki się nie należy.

§ 6. W razie wyjazdu posiadacza rachunku dewizowego w złotych za granicę na pobyt stały lub zmienny czasowego pobytu za granicą na stały, jak również w razie przejścia w drodze spadku lub zapisu testamentowego kwoty figurującej na rachunku na osobę stale przebywającą za granicą (cudzoziemca dewizowego) — dysponowanie saldem rachunku wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. M. Krzak